

Arrest

nr. 281 087 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Wolstraat 70
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingen A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

Betrokkene wenst op bezoek te komen bij haar zoon in België. De zoon heeft zich in België gevestigd op basis van een visum kort verblijf.

Betrokkene is huisvrouw en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst. De echtgenoot van betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene beschikt over bescheiden financiële middelen.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar tweede middel voert verzoekster onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het middel luidt als volgt:

"Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing strijdig is met de op verweerster rustende zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoekster is louter benieuwd en bekommerd naar en om hoe en waar haar zoon woont in België en of zijn leefomstandigheden gunstig zijn. Ze wilt met andere woorden louter nagaan of haar zoon het wel stelt.

Verzoekster heeft hoegenaamd geen enkele intentie om niet terug te keren naar haar herkomstland - quod non -, en wel omwille van de volgende redenen :

- *Zij is duurzaam verankerd in haar herkomstland, woont er al haar ganse leven en bereikte inmiddels een bejaarde leeftijd ;*

- *Haar meerderjarige Turkse dochter, mevrouw S.Y., is eveneens duurzaam verankerd in Turkije, heeft kinderen en verzoekster is geenszins van plan haar dochter en haar kleinkinderen achter te laten ; (stuk 3)*

- *Niet in het minst is verzoekster al geruime tijd gehuwd met de heer R.Y., tevens vader van de referentiepersoon in casu, en heeft ze geen enkele intentie haar echtgenoot te verlaten, met dien verstande dat ook verzoeksters voormelde echtgenoot een gevorderde leeftijd heeft en geen enkele intentie heeft Turkije te verlaten ; (stuk 3)*

- *Verzoekster en haar echtgenoot zijn eigenaar van een eigen woning te Turkije en dit onroerend goed vormt tevens hun gezinswoning ; (stuk 4)*

- *Verzoekster en haar echtgenoot beschikken over een pensioen dat hun (naar Turkse levensstandaard) ruimschoot toelaat om in Turkije te voorzien in hun levensonderhoud ; (stuk 5)*

Uit voorgaande elementen blijkt volgens verzoekster wel degelijk dat er niet afdoende contra-indicaties zijn dat verzoekster niet zou terugkeren naar haar herkomstland indien haar een visum kort verblijf toegestaan zou worden.

Uit het voorgaande blijkt anders gesteld zeer duidelijk dat verzoeksters centrum van voornaamste economische, sociale, familiale en culturele belangen zich in Turkije bevinden.

Verzoekster komt in Turkije niets te kort maar wenst louter en alleen haar zoon te bezoeken in België.

Door te stellen dat verzoekster om reden dat zij in haar hoedanigheid van tijdens het huwelijk niet uithuizig werkende moeder en huisvrouw aangewezen is op het inkomen van haar wel uithuizig werkende echtgenoot, en daarbij vervolgens automatisch en zonder enige motivatie te stellen dat "de inkomsten verzoeksters echtgenoot niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine", miskent verweerster dat het inkomen van verzoeksters echtgenoot in hoger vermelde omstandigheden wel degelijk als inkomsten in hoofde van verzoekster kunnen beschouwd worden. Minstens had verweerster omtrent deze gevolgtrekking (zijnde: inkomsten echtgenoot kunnen in casu niet als inkomen in., hoofde van verzoekster beschouwd worden) (zorgvuldig) dienen te motiveren, hetgeen in casu niet gebeurde.

Voorzover verweerster van mening is dat inkomsten van een partner niet als inkomsten in hoofde van een verzoeker van een visumaanvraag wat betreft het bewijs van financiële binding met het herkomstland beschouwd kunnen worden, meent verzoekster dat de bestreden beslissing gekenmerkt wordt door een

machtsoverschrijding, in die zin dat verweerster desgevallend een voorwaarde aan de wet, en meer bepaald de vereisten om een visumaanvraag kort verblijf in te dienen, toevoegt.

Ten overvloede wijst verzoekster op het feit dat de bestreden beslissing ook nalaat te vermelden dat het pensioen dat verzoeksters echtgenoot iedere maand ontvangt ruimschoots volstaat om samen met zijn echtgenote, zijnde verzoekster, in het land van origine te voorzien in hun levensonderhoud.

In die zin is verzoekster dan ook van mening dat de bestreden beslissing getuigt van een gebrek aan een zorgvuldige motivering, meer bepaald van niet afdoende feitengaring, of toch minstens van een routineuze en administratieve afwikkeling van zaken die in het licht van een zorgvuldige besluitvorming niet kan worden aanvaard. (RvSt, N.V.A. & M Garwig en C°, nr. 89.982, 2 oktober 2000)

Voor het overige draagt verweerster in haar bestreden beslissing geen werkelijke casus-gerelateerde motieven aan die haar weigeringsbeslissing in concreto zouden moeten schragen.

Het feit dat verzoekster nooit eerder de Schengenzone betrad, kan niet als afdoende casus-specifieke en dus in concreto-motivering beschouwd worden.

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing klemmt met het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel en mogelijk ook met het verbod van machtsoverschrijding en in die zin nietig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen onder meer het volgende op het betoog van verzoekster:

"[...]

De beoordeling in het kader van een visum kort verblijf heeft louter betrekking op in welke mate gegarandeerd kan worden dat verzoekster daadwerkelijk terug zal keren naar haar land van herkomst terug te keren en in welke mate zij aldus nog binding heeft met haar land van origine.

De gemachtigde is enkel van oordeel dat er niet voldoende wordt aangetoond dat verzoekster gegarandeerd zal terugkeren naar haar land van herkomst en er dus onvoldoende (financiële) binding blijkt met het land van herkomst op basis van de stukken die bij de aanvraag werden voorgelegd.

In de mate dat de verzoekende partij bij haar inleidend verzoekschrift voor de eerste maal stukken voegt, dewelke niet werden voorgelegd ter gelegenheid van de visumaanvraag, benadrukt verweerder nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus zijn de voorgelegde eigendomsakte van de gezinswoning en dergelijke meer niet pertinent om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verzoekende partij beoogt kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar visumaanvraag op grond van nieuwe stukken, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dergelijke beoordeling uiteraard niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het staat verzoekster evenwel vrij een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij bijkomende stukken overmaakt die een binding met het land van herkomst kunnen aantonen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig

te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Het visum kort verblijf dat verzoekster op 25 mei 2022 had aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post in Turkije wordt geweigerd op grond van artikel 32, eerste lid, b) van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

[...]

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

De verwerende partij is van oordeel dat er redelijke twijfel bestaat over verzoeksters voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat de verwerende partij over een ruime beoordelingsmarge beschikt wanneer ze beoordeelt of deze redelijke twijfel bestaat, teneinde te bepalen of aan de aanvrager de laatste in artikel 32, lid 1, sub b, van de Visumcode genoemde weigeringsgrond dient te worden tegengeworpen. (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62)

Om te bepalen of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, moet de verwerende partij een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarbij zij rekening moet houden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in één van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 69). Een aanvrager dient bij zijn visumaanvraag informatie te verstrekken met betrekking tot deze persoonlijke omstandigheden (Ibid., pt. 71-73)

De verwerende partij motiveert dat er onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van herkomst omdat (i) verzoekster wenst op bezoek te komen bij haar zoon in België, die zich hier heeft gevestigd op basis van een visum kort verblijf, (ii) zij huisvrouw is en geen bankhistoriek voorlegt met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst, (iii) haar echtgenoot bescheiden gezinsinkomsten heeft uit pensioen die niet kunnen worden beschouwd als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine, (iv) zij dus over bescheiden financiële middelen beschikt en (v) zij niet eerder binnen Schengen reisde.

Verzoekster stelt daar tegenover dat het centrum van haar voornaamste economische, sociale, familiale en culturele belangen zich in Turkije bevindt. Ze komt in Turkije niets te kort maar wenst louter en alleen haar zoon te bezoeken in België. Er zijn onvoldoende indicaties dat ze niet zou terugkeren naar haar herkomstland indien haar een visum kort verblijf zou worden toegestaan, aldus verzoekster.

Verzoekster wijst erop dat zij en haar echtgenoot eigenaar zijn van een woning te Turkije, die tevens hun gezinswoning is. Zij verwijst hierbij naar de eigendomsakte.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota, deze eigendomsakte niet voor het eerst is voorgelegd bij het verzoekschrift, maar zich weldegelijk in het administratief dossier bevindt. Bovendien vermeldt het interne advies van de Belgische ambassade te Istanbul, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, *“Belongs to her husband (house)”* onder het kopje *“Proof of properties”*. De verwerende partij was dus op de hoogte van het bestaan van deze eigendom en heeft hier klaarblijkelijk geen rekening mee gehouden bij het beoordelen van de financiële banden met het land van herkomst. Zij verwijst immers enkel naar het gebrek aan inkomsten van verzoekster en de bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen van haar echtgenoot. De verwerende partij heeft de economische situatie van verzoekster niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht.

Wat betreft haar gezins- en sociale situatie, wijst verzoekster op het feit dat ze duurzaam is verankerd in haar herkomstland, dat ze er al haar hele leven woont, dat ze inmiddels een bejaarde leeftijd bereikte, dat ze al geruime tijd is gehuwd, dat haar meerderjarige Turkse dochter eveneens duurzaam is verankerd in Turkije en kinderen heeft, dat zij geenszins van plan is haar echtgenoot, dochter en kleinkinderen achter te laten en dat ook haar echtgenoot een gevorderde leeftijd heeft en geen enkele intentie heeft Turkije te verlaten. Ter staving legt verzoekster een uittreksel uit het Turkse bevolkingsregister voor.

Uit het administratief dossier, met name uit de visumaanvraag en de interne adviezen van de Belgische ambassade te Istanbul, blijkt duidelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoekster is gehuwd met de heer R.Y., geboren op 6 september 1955. Hoewel melding wordt gemaakt van de echtgenoot en zijn bescheiden pensioen, blijkt niet dat rekening is gehouden met het feit dat deze echtgenoot geen visum heeft aangevraagd. Hij verblijft dus in Turkije. Verder blijkt dat in de uitnodigingsbrief van de Belgische zoon van verzoekster van 29 april 2022 die bij de visumaanvraag was gevoegd, wordt verklaard dat verzoeksters dochter in Turkije verblijft. De verwerende partij betwist in haar nota overigens niet dat verzoeksters dochter en kleinkinderen in Turkije verblijven. Het komt de Raad dan ook voor dat door uitsluitend te verwijzen naar het feit dat verzoeksters zoon zich in België heeft gevestigd op basis van een visum kort verblijf – hetgeen haar ten onrechte lijkt te worden aangewreven – en zonder rekening te houden met haar niet betwiste gezins- en familiale/sociale situatie in Turkije, de verwerende partij ook op dit vlak niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft gehandeld.

Door de economische situatie van verzoekster onvoldoende te onderzoeken in het licht van de bij de aanvraag gevoegde informatie en door geen rekening te houden met verzoeksters gezins- en sociale situatie in Turkije zoals die is gebleken uit de aanvraag, heeft de verwerende partij op onzorgvuldige wijze geoordeeld dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten voor de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De argumenten die de verwerende partij aanvoert in haar nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.4. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2022 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS